

1. Én lel-kem, áld - va áld - jad Szép é - nek - szó - val
Ir - gal - ma bő - ven á - rad. Jó - sá - gát nem fe -

Is - te - ned! Ó meg - bo - csát - ja vét - ked, És
led - he - ted.

szán - ja a gyen - gét. Hű szí - vén rejt el té - ged.

Megment, meg - óv, meg - véd. Új if - jú - ság lesz

ré - szed. Meg - áld új e - ró - vel. Ad vi - gaszt bő - ven

né - ked, És baj - ban nem hagy el.

2. Mint jó szülő megvédi / És szánja gyenge gyermekét,
Oly irgalommal nézi / Az Úr, ki féli szent nevét.
Hisz ő jól tudja, látja, / Hogy életünk múló,
Mint fű és rét virága, / Oly gyorsan hervadó.
Ha szél fú rá, már eltűnt, / Helyét se lelnéd fel.
Ily múló földi létünk. / A vég mindig közel.